

Karen Thurøe Hansen (KF):

Det er bemærkelsesværdigt for indenrigsministerens lovforslag om sygehusvæsenet, at der er både sødt og surt i dette forslag. Indenrigsministeren starter med det søde og siger i bemærkningerne til forslaget, at dette først og fremmest går ud på at sikre danske statsborgere en bedre adgang til sygehusbehandling her i landet, når de er bosat udenlands.

Vi kan fra den konservative folketingsgruppe tilslutte os disse synspunkter, som ministeren lægger til grund, men vi vil dog gerne under udvalgsarbejdet tage spørgsmålet om betalingstaksterne op, idet vi jo ikke må glemme, at der kan være tale om danske statsborgere, der via deres skattebidrag har været med til at betale til sundhedssystemet gennem en meget lang årrække uden måske at have gjort brug af dette tilbud. Det drejer sig f. eks. om mange pensionister, som af rent helbredsmæssige grunde efterhånden er søgt sydpå til varmere himmelstrøg, og det kunne nok være rimeligt, at vi tog det op i udvalget. Jeg ved godt, at det vil være aldeles uoverkommeligt at tage stilling til de enkelte tilfælde, men jeg håber, vi kan finde frem til en rimelig ordning.

Så kommer vi til det sure. Når det drejer sig om ministerens forslag om at forbyde oprettelse af de såkaldte betalingshospitaller, er det et klart nej fra det konservative folkeparti. Ministeren anfører, at det vil skabe skel i befolkningen mellem dem, der har råd, og dem, der ikke har råd. Det er jeg ikke enig i. Mange ganske almindelige mennesker med ganske almindelige sygdomme, som måske smerter i det daglige liv, kunne og ville for manges vedkommende betale sig igennem en hurtig helbredelse af disse småkavanker, som gør dagligdagen til en lidelse. Ventetiderne på vore hospitaler er jo ikke just korte, det har vi erfaret gennem samtaler med ministeren, og det ser ud til at vare længe, inden vi kan få disse ventelister bragt ned på et rimeligt niveau. Derfor synes jeg ikke, man skal gå imod betalingshospitaller.

Jeg kan også citere følgende fra et brev, vi har fået fra Praktiserende Speciallæger:

»Som borgere i et frit land må vi endvidere protestere mod et lovforslag, der i realiteten vil fratage læger, der har sundhedsmyndighedernes autorisation til at praktisere som

speciallæger, enhver mulighed for at virke som hospitalslæger på andre betingelser end dem, der dikteres af det offentlige som sygehusejer.«

Ministeren siger i sine bemærkninger, at det ikke ville være godt at få disse betalingshospitaller, idet det måske ville tappe en hel del læger fra det almindelige sygehusvæsen, hvor vi har bekostet deres uddannelse osv. Må jeg gøre ministeren opmærksom på, at vi igennem årene har været vidne til, at en meget stor del af de danske læger, som på det tidspunkt ikke kunne få beskæftigelse inden for sygehussektoren, rejste udenlands og var beskæftiget dér.

Jeg tror, vi skal prøve på at få mange ting opklaret under dette udvalgsarbejde. Men som sagt: ja til det søde, nej til det sure.

Svend Erik Hovmand (V):

For at blive i terminologien vil jeg sige, at inden jeg siger ja til det søde, vil jeg gerne vide, hvor sødt det egentlig er. Jeg føler, at det ikke er umiddelbart afklaret i den tekst, vi har fået forelagt, om der er tale om en egentlig forbedring for de mennesker, man ønsker en forbedring for.

De seneste måneders debat om det danske sygehusvæsen har med al ønskelig tydelighed vist, at det offentlige system ikke i enhver henseende er betryggende for alle patienter. Der er lange ventelister, selv ved ret ukomplicerede sygdomme; der breder sig en bekymring – berettiget eller ej – om konsekvenserne for den enkelte patient af det nye kautionsprincip; der tales mere og mere om, at patienterne er stavnsbundne – begrebet den fri indlæggelsesret synes mere og mere at blive en ren illusion – og for fuldstændighedens skyld skal jeg også fremhæve de bureaukratiske, de overenskomstmæssige og de organisatoriske problemer, som bekymrer mange både som patienter og som skatteydere, fordi de føler, at sygehuseffektiviteten og udnyttelsen af dyre maskiner og operationsstuer er for ringe, fordi de mindre sygehuses fremtid trues mere og mere, og fordi den samlede regning bliver større og større i takt med en tilsyneladende faldende service.

Jeg skal ikke tage stilling til alle disse ting. Men selv om vi hører og læser om denne kritik, må vi ikke glemme, at vi stadig væk på mange områder har et personale, der gør, hvad det kan, og en ekspertise, som kan